

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa C. Z., W. U., M. P. i P. P. - następców prawnych zmarłego powoda W. Z.

przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2010 r.,

zażalenia powódki C. Z. na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 listopada 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 6 listopada 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację wniesioną w imieniu nieżyjącego W. Z. jako niedopuszczalną i apelację powódki C. Z. jako spóźnioną. Wnosząc zażalenie na to postanowienie, pełnomocnik powódki wskazał, że skarżąca korzysta ze zwolnienia od kosztów sądowych.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie powódki. Ustalił bowiem, że na podstawie postanowienia z dnia 11 sierpnia 2009 r. powódka uzyskała jedynie częściowe zwolnienie od kosztów sądowych, a mianowicie od opłaty od apelacji. Pełnomocnik powódki powinien zatem uiścić opłatę od zażalenia bądź złożyć wniosek o zwolnienie od jej uiszczenia. Jednakże takie czynności nie zostały podjęte w sprawie. W

konsekwencji zażalenie podlegało odrzuceniu na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. Wskazując podstawę prawną odrzucenia zażalenia, Sąd podkreślił, że uchylony z dniem 1 lipca 2009 r. art. 130² § 3 k.p.c. znajduje w sprawie zastosowanie, ponieważ znowelizowany art. 130² k.p.c. stosuje się do postępowań wszczętych po wejściu w życie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571, dalej: „ustawa nowelizująca”).

W zażaleniu pełnomocnik powodu wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, zarzucając, że podstawę prawną odrzucenia zażalenia stanowił uchylony przepis prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uchylony ustawą nowelizującą, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2009 r. (art. 9 ustawy nowelizującej), przepis art. 130² § 3 k.p.c. stanowił, że sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego pismo, środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty, skargę na orzeczenie referendarza) podlegające opłacie stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. W myśl art. 8 ust. 1 ustawy nowelizującej przepisy tej ustawy stosuje się jednak – z wyjątkami niemającymi zastosowania w sprawie (art. 8 ust. 2-5 ustawy nowelizującej) – do postępowań wszczętych po wejściu w życie tej ustawy.

Tymczasem z akt sprawy wynika, że postępowanie w sprawie zostało wszczęte w 2005 r., a więc przed wejściem w życie ustawy nowelizującej. To oznacza, że – wbrew odmiennemu stanowisku skarżącej – przepis art. 130² § 3 k.p.c. znajduje zastosowanie w sprawie. W konsekwencji, zarzut wydania zaskarżonego postanowienia z naruszeniem tego przepisu należało uznać za nieuzasadniony.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).